

[Hørluf Rasmussen.]

2. grenaderdivision i Kassel i Vesttyskland skrev — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„I sandhed, forbundsforsvarsministeriet har vist en besynderlig evne i valget af sine medarbejdere, drømmen om en demokratisk hær synes at fortabe sig“.

Der kunne desværre nævnes i tusindvis af eksempler, der klart beviser tendensen i opbygningen af den vesttyske forbundshær, men mon ikke eksemplet Josef Kammlhuber er karakteristisk? Frivillig i første verdenskrig, infanteriofficer i rigsværnet, i 1936 af selveste Göring udnævnt til kommandør af en luftjagergruppe. Allerede i 1938 udarbejdede han et organisationsstudie, som han kaldte „1950“. Det handlede om det tyske luftvåbens opbygning efter sejren, og i dette skrift betegnes byerne Warszawa, Wien og Budapest som fremtidige tyske luftbaser. Kammlhuber er en overmåde farlig mand; i Frankfurter Rundschau har han således givet udtryk for, at Vesteuropa kun effektivt kunne forsvares med atomvåben. Mon ikke det er sådanne synspunkter, der er medvirkende til, at også fremtrædende danske officerer med en vis ængstelse ser frem til et udvidet dansk-tysk militært samarbejde?

Nu kan der naturligvis indvendes mod den af mig fremførte argumentation, at disse officerer nu skal virke i andre omgivelser, omgivelser, hvor alle muligheder for en demokratisk udvikling består, men er der grund til realistiske forhåbninger i den retning? Hvad er den åndelige baggrund for soldatervirksomheden i Vesttyskland? Giver kendsgerningerne en oprigtig grund til at tro, at der er garantier for, at disse militære ikke vil falde tilbage til gamle militaristiske og revanchistiske synspunkter? Desværre nej. Alt tyder på, at Vesttyskland er ved at udvikle sig til en stat, hvor den militaristiske preusserånd har så gode kår at leve under, at alle betingelser for en vækst i den retning er til stede.

Deutsche Soldatenkalender, Tysk Soldaterkalender — det er ikke noget betydningsløst hæfte, det udkommer en gang om året og er et vigtigt bidrag til opbygningen inden for den nye tyske forbundshær, det støttes af ledende kredse overalt i landet —

dette hæfte kan enhver af det høje tings medlemmer skaffe sig ved henvendelse til Schild Verlag, München, Lochhausen; det er 250 sider militærpropaganda af den værste slags og samtidig en slags forbindelsesorgan for samtlige tyske militærorganisationer fra de sidste verdenskrige.

Jeg er ikke helt sikker på, at den højtærede udenrigsminister ville bevare sin tillid til det vesttyske demokrati, hvis han gjorde sig til vane at læse disse militære tidsskrifter, som bl. a. fra tid til anden indeholder rosende artikler om de tyske militære, herunder Waffen SSs indsats i anden verdenskrig. Ikke med ét ord forsøger man at gøre forbundshærens unge bekendt med de frygtelige terrorhandling, som fulgte i kølvandet på de tyske hæres fremtrængen i de besatte lande. Derimod kan man på side 201 i soldaterkalenderen for 1961 finde et billede, der viser tyske soldater i samtale med russiske bønder. Teksten fortæller, at disse soldater og bønder arrangerer høstballer og danse i dette besatte område. Jeg ved ikke, hvad den højtærede udenrigsminister — og for så vidt også de mange ærede medlemmer, som i 1959 var i Polen på genbesøg og bl. a. besøgte Auschwitz — mener om dette forhold mellem den russiske befolkning og den tyske besættelsesmagt. Det manifesterer sig, så vidt jeg kan se, tydeligere i denne tidligere udryddelseslejr.

I en nekrolog over den afdøde krigsforbryder Kesselring skriver man i samme blad ikke et ord om hans forbrydelser i det besatte Italien. Nej, man skriver til slut i en længere nekrolog — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Med generalfeltmarskal Albert Kesselring er en sand fører og far for hans soldater, en ridder uden frygt og dadel, et godt menneske og en oprigtig tysk patriot gået bort“.

Ja, sådan skrives der i 1961 om en hedengangen krigsforbryder, og på samme tid sætter man en hetzkampagne ind mod tyske, der under Hitlerregimet virkelig optrådte som tyske patrioter.

Det mest afslørende er vel kommet frem i forbindelse med den kampagne, der er startet mod Berlins borgmester Willy Brandt. Welt der Arbeit for den 17. marts